

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

COLOM I ELS AVIADORS ITALIANS

—Aquests no m'han tirat flors? Decididament té raó l'Ulloa: sóc català.

El Japó i el progrés

Pierre Loti no parava de gemegar; no podia aconsolar-se de veure com la uniformitat s'anava estenent sobre la terra. L'admirable poeta de "Madame Chrysanthème" girava el cap ple d'horror, davant l'espectacle del Japó modern. ¿Què hauria pensat de la Turquia de Kemal, amb les dones sense vel i els homes alliberats del fez?

Vet ací, però, que un nou viatger, Francese de Tessen no fa cap d'aquests inútils retrats. Viatger realista, accepta les coses tal com són, i són, al contrari, els detalls de la seva modernitat el que el sedueix.

Potser és una cosa estúpida, però quan Francese de Tessen ens conta l'aventura de Yon Suzuki, japonesa dedicada als negocis, que especula sobre el sucre, els productes químics, l'arròs, la metalúrgia, el cotó, afavorida per la guerra, i es fa una fortuna valorada en trenta cinc milions de dòlars, això ens fa l'efecte d'un conte de les "Mil i una nits", car no puc deixar d'imaginar aquesta nipona, en una decoració d'estampa japonesa, vestida de sedes, a la moda antiga, però dictant a la seva mecanò-

grafa una lletra de negoci, i amb l'orella a l'aparell telefònic.

Aquesta juxtaposició de llegenda i de realitat accentua el canvi que és operat en les costums del Japó modern i els hi afegeix una originalitat més.

Però, en modernitzar-se a una velocitat excessiva, amb una bona voluntat que commou, el Japó per molts costats resta el país del Sol Naixent, l'estrany reialme de l'Extrem Orient, encisador dels viatgers antics.

Resta sempre en l'ànima japonesa alguna cosa del passat i, completament vestits d'americana, uniforme de la modernitat, els japonesos resten fonamentalment nipons.

Es altrament, el que fa llur força, aquesta supervivència de tradicions nacionals, pesant sobre la manera d'ésser que imposa l'adopció del progrés.

Els occidentals ens sentim temptats de gemegar de l'empobriment intel·lectual i artístic que és la conseqüència del maquinisme i del progrés industrial. Guardem una tendresa secreta per als records dels temps antics.

Però si s'esdevé així també al Japó en les altes esferes de la societat, en canvi la mas-

sa del poble experimenta una mena d'embraguesa a descobrir la civilització i a iniciar-se en les habilitats modernes.

La instrucció, la premsa, el cinema, les conferències, la T. S. F. susciten un prodigiós entusiasme. Han aparegut, diu el llibre a que ens referim, 3.500 diaris.

Es estrany poder constatar, amb quina passió les races asiàtiques, tan estranyes aparentment a l'utilitarisme, adopten aquest maquinisme que acreix la potència de l'home, el seu confort, o el seu plaer.

I hom acaba per pensar, si tota aquesta poesia de llur ànima brutal, que s'expressa en la creació per la imaginació popular dels dragons fabulosos, dels genis malèfics, amos de les forces de la naturalesa, no és potser més que un desig de puixança i de conquesta.

L'oriental, amb les seves llegendes fantàstiques, els seus màgics, no és, en el fons, més que un utilitarista que s'ignora, i el seu veritable caràcter esclata en posar-se en contacte amb la civilització.

Es de preveure, que el progrés material, cada dia més perfeccionat, posant a les mans dels homes els mitjans de domtar la natura, farà que arribin a rebutjar desdeñosamente totes les divinitats, i a proclamar-se, ells mateixos, déus.

Una consulta

Heus ací una interessant consulta que hem rebut:

"Senyor director: La meua dona i jo som lectors d'un diari, del qual el Sant Pare no ha prohibit encara la lectura: car la meua dona i jo som catòlics fervents i fills submisos de l'Església.

"En el nostre diari hi ha unes "Consultes al doctor", signades per un doctor Joan que dona consells excel·lents.

"En la seva darrera conversa, el doctor Joan ens innova que, gràcies al protòxid d'azoe, les dones poden parir sense dolor. Afirma, altrament, que "la idea del dolor és una de les causes que hom dona com excusa, per excusar l'esterilitat volguda, conscient i organitzada". L'autor pensa que "la vulgarització d'aquest mètode augmentaria la natalitat" i aconsella practicar-lo.

"La meua dona i jo, temem, però, que això caigui en l'heretgia. Hem acomplert sempre, conscienciosament, el precepte de l'Evangeli: "Creixeu i multipliqueu-vos". I ens hem sotmès amb la més gran serenitat (la meua dona potser no tan serenament com jo) a la llei formulada per Déu, en ocasió de la primera falta: "Pariràs amb dolor els teus fills."

"La vostra familiaritat amb els Pares de l'Església us permetrà, sens dubte, de dir-nos si podem recórrer a l'esmentat protòxid (la meua dona més que jo) sense rompre amb la tradició catòlica, i conservar el somriure, la meua dona tant com jo) en un moment en el qual l'alegria perd ordinàriament els seus drets, sense por de tèmer per a la nostra eterna salvació.

"Maneu, senyor director..." etc.
No consultarem els Pares de l'Església, per a respondre. I no és que els Pares de l'Església s'hagin mostrat incompetents o indiferents... Ben al contrari. Ells han aportat sempre, a les qüestions sexuals i d'intimitat conjugal totes les atencions eclesiàstiques, d'una ciència assídua i minuciosa...

Però no consultarem els Pares de l'Església perquè en temps dels consells ecumènics el protíxid d'azoe no era encara inventat.

Tanmateix, ens permetem de sostenir una tesi que no va contra l'ortodòxia i que està en la llei de la lògica.

¿Per què creure que la llei d'"infantar amb dolor" no ha estat aixecada? Qui pot dir-ho? Suposem que Déu hagi volgut aixecar el càstig. ¿Com s'ho hauria fet per portar a la consciència dels homes aquesta mesura de clemència?

D'ençà que Moisès és mort, que al Mont Sinai no hi ha ningú...

Aleshores Déu no tenia més que un recurs: permetre que, els homes descobrissin el protíxid d'azoe; permetre que les dones se'n servissin en el moment d'infantar els fills.

I bé, doncs, això justament és el que ha fet.
De la mateixa manera Déu volgué, temps enrera aixecar la seva llei humanitària: "No mataràs", i permeté que un xinès inventés la pólvora.

DE L'OLIMPIADA

Amsterdam, maig 1928

Estem avorrits i enfredorits. Ens proposàvem restar tot el temps dels jocs a Zeus en aquesta Venècia del Nord, però ens sembla que haurem de marxar aviat si no volem pescar un "reuma", i això sí que seria un joc olímpic per a nosaltres... Ara que, en comptes de grec, resultaria grec... Es ja un xic massa d'aigua la que corre i cau per ací baix, i, francament, a nosaltres ens plau més el vi, que fa enjoiar el cor, com digué el nostre company Horaci.

Facin-se'n càrrec: una ciutat construïda en mig de pantans, travessada per un riu — l'Amstel — i formada per una munió de canals que fan, no res menys, que noranta illes i vuitanta ponts (ho hem comptat) i que, dia sí, dia no, o bé cada dia, plovisqueja, i es convenceran de la humitat que ens aplanava.

Doncs, bé, malgrat tanta aigua, nosaltres no hem pogut treure-la clara dels naturals d'aquesta terra baixa i fangosa. Quan es senten flamencs—que és gairebé sempre—no hi ha manera d'entendre'ls ni de fer-te entendre. Res ha valgut el dir-los que portem les camises de batista, que mengem formatge de bola, i que ens fem de la "claque" cada vegada que veiem anunciats els "Molinos de Viento", aquella obra famosa amb la que Frutos i Luna ens descobriren els paisatges, les costums i tonades d'ells...

Ens miren, es treuen el pelut, es treuen la pipa, riuen i se'n van sense contestar-nos, xiulant al compàs del sorollar de llurs esclops.

Sortosament, però, podem dir-los-hi que hem assistit al campionat d'Hockey, i encara que l'equip nostre en restà eliminat, ens aconhortà un xic l'enuig, l'espectacle.

Aquest sí que és un joc meravellós. Figuren-se un reguitzell d'homes armats d'un garrot corbat, corrent amunt i avall per encertar una piloteta de joguina, fent un espetec de catacrecs que us fa recordar tot seguit el no menys meravellós ball de bastons. Si tinguéssim influència, el recomanariem com a únic, aquest joc als esportistes, car, ultra el vistós i entretingut, fins resulta respectuós, puix, quin públic s'atrevirà, a veure, agredir uns jugadors que porten un garrot a les mans!

Hauríem volgut també veure algun partit de futbol, però resulta que els d'Estònia, que havien d'ésser els primers, en conèixer els resultats de la nostra final, s'han tornat conservadors, dient que hi jugués un altre amb els espanyols. Encara som algú!...

Per cert, que, anant per un pont dels vuitanta, anomenat "Hoogesluis", ens topàrem amb l'ex-Kaiser.

—Hola, Guillemet, com va això?

—Bé, i ell?

—Ell? Ah, sí, doncs va fent.

—Això és bo.

—Que també ha vingut als Jocs?

—Per deure; haig de prestar la moral als meus.

—Ben fet; i a propòsit, ¿què me'n dieu del triomf dels socialistes a les vostres terres?

En oír això, es gratà la barba, car ara és un "tio" amb tota la barba, i contestà, fent una rialleta:

—Tramoià; el dia que jo em decideixi els tornaré a tenir tots...

—I de Càrol, ¿què em dieu?

—No en parlem... Es un altre beneit com el meu noi gran... Mireu que refiar-se dels agrícoles!...

No poguérem continuar la conversa, puix en aquell moment arrencà a córrer, pujant a un cotxe, en el qual hi anava una senyora que saludà molt gaiament, dient-li "tocaia".

I prou d'escriure, car el que hi hagi de més, ja els hi direm de paraula en tornar, doncs decididament tornem. No en volem més de mullena, i això dels Jocs va per a llarg.

Com a mot de la fi, però, podem anunciar-los que ara els holandesos ja no les portaran les calces amples, puix — segons m'ha dit un noi de Malpàs, que hem trobat de rentaplats a la fonda — els d'ací estan molt empipats de què els jovencells fruita hagin adoptat les calces amples, dient que són d'Oxford; i això els molesta tant com saber que, malgrat tenir ells també el lleó a l'escut, no ens podran guanyar a les patacades. Paraula!

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

D'aquell temps

El cas que anem a relatar és de quan els homes es prenién més o menys interès per al sufragi universal. Llavors, moltes vegades, els discursos preparatoris d'una elecció resultaven humorístics, amb tot i ésser dits amb molta serietat.

Per demostrar-ho, citarem un fet que passà a Reus, si mal no recordo per llà l'any 98. Per tal de preparar les eleccions en dita població i els seus voltants, sortiren de Barcelona el gran juriconsult Alfons Sunyol, junt amb una colla d'amics seus. Arribats a Reus, anaren a trobar un home molt simpàtic i batallador, anomenat Mainé, a fi de què aquest els presentés a les seves nombroses amistats. El senyor Mainé, que era molt clar d'expressió, el contestà d'aquesta manera:

—Ja veuran, ara nosaltres estem fent obres al casino, i si el senyor candidat paga l'impost de l'aranya, la votació és assegurada.

Respecte a l'aranya el senyor Mainé no obtingué una contestació afirmativa del tot, però ell va creure que sí, que ja hi estaven d'acord, i per això, després de prendre cafè al casino, féu la presentació amb el següent parlament:

—Preats companys: Tinc l'honor de presentar-vos aquests amics meus, que, des d'ara ho són també de vosaltres, els quals han vingut de Barcelona per a convèncer-se de si nosaltres votarem per a diputat en les properes eleccions a aquest senyor (assenyalant a Sunyol). Preats amics, jo us puc dir des d'aquest moment que, si tots els reusencs el votem, com un sol home, ell tot sol pagarà l'aranya, ho enteneu bé, pagarà l'aranya.

L'èxit fou enorme.

EUDALD PLANA

Les eleccions alemanyes

A Alemanya, en les eleccions, han triomfat les esquerres. Han triomfat amb totes les de la llei i en tota la línia.

Figureu-vos amb quina alegria donem la nova! Com ens eixampla el cor!

Socialistes i comunistes han guanyat llocs que han perdut els nacionalistes i centre catòlics. Stegerweld, el cap dels sindicats cristians; el comte Westarp, cap del partit nacionalista; el canceller Marx, cap del Centre Catòlic—que fa molt poc honor al seu nom —, l'ex-canceller Wirth, altre catòlic, i Hergt, altre dels nacionalistes, estan que s'arrenquen els cabells del cap.

Hi han nous aires de llibertat a Alemanya.

Visca!

LA FI DEL MAIG

Pel maig tot és flors i aromes, verdors, delícies i cants, tot és claror i alegria i tot ganes de rondar.

Però la flor esdevé fruita, igual que els actes humans, i el que riu en primavera a la tardor plorará.

A voltes les flors més belles fan els fruits més amargants. No us fieu de les florides, sinó dels fruits madurats.

Quan un home parla massa penseu que res no farà, tot allò són flors i fulles i de fruit no en darà pas.

El maig ens diu belles coses ara que florit se'n va. Ens diu que la flor es fa fruita i només la fruita val.

Jo conec un sens fi d'homes que per fora semblen maig i per dins són un novembre molt més trist que un funeral.

Aquests homes es coneixen quan comencen a fruitar, allavors la parleria es torna actes repugnants.

Hom aprèn que el maig de fora només té color de maig, i el maig de dins és pobríssim, sense cap flor ni cap cant.

Ara que el maig se'n escapa, ens ensenya bé a pensar que molts homes que floreixen se n'aniran com el maig, amb les roses esfullades i ni un fruit ben madurat.

FLIC

Del moment

El dia 20 de maig tingué lloc la celebració de dos actes completament distints, molt dignes de comentari. L'un, a la península; l'altre, als marges del poètic Rhin, en l'ex-Imperi teutó.

El primer, celebrat en una ciutat del Nord d'Espanya, fou un partit de futbol, jugat entre dos equips, no importa quins, per tal de disputar-se la supremàcia del difícil art de la guitzia.

Aquest afer ha mantingut en tensió els nervis, un sens fi de dies, a la majoria dels peninsulars, i la premsa, aquesta institució tan útil quan tendeix a divulgar la cultura, i tan inútil, de vegades, ha publicat columnes i més columnes amb tota mena de detalls, com si del resultat d'aquesta pugna depengués la solució d'un problema de vital interès per a la nació.

El segon, el que ha tingut per lloc la flama i robusta república alemanya, el de més interès per a nosaltres, amb prou feines, a excepció d'una honrosa minoria, si se li ha donat importància, essent així que amb aquesta disputa electoral s'hi ventilava tal vegada la pau i la tranquil·litat d'Europa, a la vegada que l'afirmació democràtica i els anhels de llibertat de la generació actual.

Nosaltres, que jutgem de la vitalitat d'un poble per les seves preocupacions sentimentals, no podem per menys que dubtar del pervenir que el destí ens depara i restem aclaparats presenciant com la nostra joventut, orfe de nobles empreses, es passa el temps discutint *goals*, *penaltys* i *shoots*.

MIQUEL ADELL

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Diàleg dels desconeguts

—Avui parlarem del teatre líric català.

—Als llegidors de LA CAMPANA?

—¿Què n'han de fer els llegidors de LA CAMPANA?

—No ho sé què n'han de fer! Res, segurament, res.

—Doncs, així...

—Però a vostè el llegidor li fa molt respecte.

—A mi, sí.

—Doncs no n'hi ha de fer cap.

—No ens entendrem pas!

—Sí que ens entendrem. El llegidor, per al bon dialogista, no té la més petita importància. El llegidor no existeix per a nosaltres.

—No serà al revés?

—No!... I segueixo.

—Segueixi.

—El motiu dels nostres diàlegs el llegidor no té dret a criticar-lo.

—Home! I això per què?

—Perquè nosaltres, els dialogistes, tenim una personalitat.

—I el llegidor també.

—No! El llegidor és anònim.

—Bé, matem-ho, que diu "El sarsuela".

—Qui és "El sarsuela"?

—Un llegidor molt simpàtic i una persona excel·lent.

—Quines cites fa vostè! "El sarsuela"!

—Què vol dir?

—Que això no vesteix! Que s'han de citar els clàssics de la "Bernat Metge" o alguns companys d'aquests que tiren per a savis.

—No havíem de parlar del "Teatre Líric Català"?

—Sí, senyor.

—Què passa amb el "Teatre Líric Català"?

—Que ja no es fa.

—No?

—No.

—I per què?

—Perquè els capitalistes s'ho han pensat millor i veuen que no és un negoci.

—Però, home, no tot ha d'ésser negoci en aquesta vida. Quelcom s'ha de fer per a l'ideal.

—Vostè és un romàntic! Per a fer el Teatre Líric s'havien reunit uns quants milionaris.

—Catalans?

—Més: catalanistes.

—Havien de donar unes mils pessetes cada un.

—I què?

—I han pensat que el millor era guardar-les.

—Sap el què li dic?

—Digui el que vulgui.

—Que aquí els milionaris són molt catalanistes... mentre no els toquin el calaix de la "calderilla".

—Vostè és un home sense fe.

—Imito els nostres milionaris.

ANDREU BOSCH I BADIA

Angel Samblancat

Angel Samblancat està en llibertat. Ja era hora! El nostre estimat, el nostre fraternal company torna a intervenir directament en aquesta fulla de LA CAMPANA DE GRACIA, portaveu un dia dels nostres ideals i avui de les nostres angúnies.

Angel Samblancat torna a estar entre nosaltres, torna a gaudir de la llibertat.

Ja no cal dir amb quina alegria donem aquesta nova!

"Sic transit"...

Quan el senyor Ignasi hagué apilotat una fortuneta, deixà de pensar amb el negoci i amb la dèria de guanyar pessetes, que durant tants anys, els millors de la seva vida, el tingueren dolorosament inquiet, descontent i anguniós. Ara viuria amb tranquil·litat i pau. Però ell s'havia cregut que aquest viure tranquil fóra quelcom més joiós, quelcom infantil i rialler.

Una altra cosa que el tenia perplex era la manca d'interès que tenien per a la seva persona. Sempre havia cregut que un senyor retirat del negoci era quelcom de molta importància i reverència i, no obstant, com si ell no existís en el món; ni una sola vegada havien parlat els diaris d'ell.

La tal mania de sortir al diari el tingué descontent els últims anys de la seva vida, i fins hi ha qui creu que l'ajudà bastant a tallar-li el fil dels seus dies.

Si ell tingué encara la botiga, possiblement hauria tingut la satisfacció de llegir algun dia: "Ayer fué multado en 500 pesetas don Ignacio Comallarga, por vender géneros adulterados y falta de peso." Ni això, Senyor, ni això!...

El senyor Ignasi hagué de reconèixer amb tristesa i esgarrifança que, per a ell sortir al diari hauria d'ésser víctima d'una desgràcia i que aquesta fos ben pública, aparatosa i sonada. I li venien a la memòria els topaments de tramvies, els descarrilaments i els naufragis de "golondrinas", etc. No, a aquest preu renunciava del tot i definitivament a la seva ambició; però, quina idea! També sortiria al diari si s'ensopogava d'ésser espectador d'una desgràcia així; podria figurar entre els primers que es presentaren a auxiliar les víctimes; tal vegada podria simular el paper de la indispensable víctima miraculosament salvada, sense una espurna de mal de cap mena... Des d'aquell moment decidí anar a cercar la desgràcia, però a distància, a respectuosa distància; i i es posà a rumiar en quin indret de la ciutat hi hauria més probabilitats de trobar-se aviat amb una desgràcia d'importància. I mentalment recorria un plànol, negre, amb ratlles blanques, una mica imprecís, que estava veient a la part de dintre del seu front, com una pissarra sense contorns. El punt que li semblà millor fou l'encreuament del tramvia amb el tren; aquell punt tenia el "rècord" més bonic de tots. Tres dies seguits el senyor Ignasi passà la tarda per aquells indrets i, com havia previst, fatalment esdevingué la desgràcia esperada, mes aquesta ocorregué al vespre, a l'hora en què el senyor Ignasi estava sopant, i ell no en sabé res fins que l'endemà ho trobà al diari... Quina riquesa de detalls! Els diaris en parlaren molts dies; fins que hi hagué una altra desgràcia. Amb tota cura, i una mica envejós, llegia el senyor Ignasi la llarga relació de les víctimes més greus, de les víctimes menys greus, precedida, naturalment, dels noms dels que feren els "honor" a la desgràcia.

"La barrera, deia el diari, fou llançada lluny i esmicolada". "Fou detingut el conductor", "la barrera estava intacta, prova que fou posada després del topament", "el guarda-barrera fou posat pres i incomunicat", "es diu que per ésser culpa del tramvia, la Companyia haurà de satisfer tots els danys".

"Fou molt celebrat i rebut amb satisfacció l'acord que es prengué de què la ciutat pagués les despeses."

Quina mala pega! Quina dissort!, pensava el senyor Ignasi, no haver-m'hi trobat allí a la vora!... Llavors recordà que en semblants casos, dies després de la desgràcia, encara hi ha qui es presenta a la redacció dels diaris per reclamar i queixar-se

que, havent estat dels primers que hi acudiren, no han dit una paraula d'ells... i els diaris la diuen. Amb això ja en tindria prou el senyor Ignasi; cert que era una mistificació, però, què caram!, un home retirat dels negocis no pot sentir certs escrúpols. Altrament, mistificacions d'aquestes són cosa corrent; ja hi estava fet. Recordava que alguna vegada havia obsequiat forasters a fer un passeig en cotxe fins el cementiri nou, ajuntant-se senzillament a l'enterrament que li fos més avinent...

Aquella mateixa tarda el senyor Ignasi se n'anà cap a la redacció del diari que li semblava tenir més importància i més tirada. Digué que ell i dos amics seus — dos noms imaginaris—foren els primers que hi arribaren, els que més havien treballat, i fins a l'últim; i donava alguns detalls que li semblava podien donar apariència de veritat a la seva història. Li prometeren que sortiria al diari...

Quina nit més llarga i que tard reparteixen els diaris al matí! Tot sol arribar a aquest món, i el diari també arribà a les mans del senyor Ignasi. Aleshores aprenqué el difícil que és trobar una notícia, un escrit, un anunci que hom sap que sortirà... les vegades que s'ha de girar full!... Per fi ho trobà; el cor li batejava més que de costum...

"Nos ha visitado una comisión manifestando que en la catástrofe del lunes, los primeros que acudieron a socorrer a las víctimas y que trabajaron denodadamente hasta que fueron retiradas fueron los señores: etaoín shrdlu cmfçyp vbgëj xzllú vmdi."

Des d'aquell dia, el pobre senyor Ignasi ja no va fer res més de bo.

B. CASTELL

Correu de l'estranger

Per a una entesa franco-anglo-alemanya.

La impressió produïda a la Gran Bretanya pels resultats de les eleccions alemanyes, ha estat una mica confusa.

No és que no hagin aplaudit la victòria dels partits d'esquerra, però es demanen, amb una certa angoixa, com s'organitzarà al Reichstag la majoria parlamentària de demà.

El que preocupa l'opinió pública anglesa és la influència que les eleccions alemanyes puguin tenir sobre l'evolució de la política internacional, i així en els seus comentaris del que més es parla és de la relació que tindrà amb les eleccions franceses.

Des d'aquest punt de vista una contestació s'imposa. Hi ha unanimitat a constatar en tots els partits i fins en els cercles oficials que el poble francès i alemany han assenyalat llur ferm desig de veure prosseguida la política d'acostament inaugurada pels tractats de Locarno.

Per la part de França, hom es complau a recordar que la política de Briand ha estat solemnement avalada per Poincaré i no manca de citar el testimoniatge del corresponçal

Libres que recomanem als nostres amics els obrers

La senda roja, de Juli Alvarez del Vayo.

Jama, de A. Kuprin.

La reliquia, d'Eça de Queiroz.

El català de la Mancha, de Santiago Rusiñol. (Edicions catalana i castellana.)

Juan Cristóbal, de Romain Rolland.

del "Worwarts" que, de retorn a París, la vetlla del 20 de maig, pogué escriure que "l'acostament franco-alemany comptava en Poincaré amb un partidari sincer."

Quant a Alemanya, la mateixa convicció no hi és menys establerta. Però, aquesta política d'acostament serà portada per la part d'Alemanya amb més o menys energia, segons que els socials demòcrates acceptin o no les responsabilitats del poder, amb col·laboració amb els populistes, els demòcrates i el centre catòlic.

Tot això no són més que conjectures; però que testimonien la solidaritat, de més en més estreta, de les democràcies europees i constitueixen indirectament una prova nova de la convicció que hi ha d'una entesa anglo-franco-alemanya, si es vol posar Europa a l'abric de qualsevol sorpresa bèlica.

La reforma electoral a Itàlia

Segons sembla Mussolini triomfa. La seva reforma electoral que suprimeix el sufragi universal i que en realitat fa nomenar els diputats pel gran Consell feixista, és a dir, pel mateix Mussolini, ha estat notada pel Senat. Tanmateix el feixisme, amb tot això, acaba de sofrir una reculada.

En un règim on hom s'exposa a la sort de Mateotti o d'Améndola, hi ha hagut quaranta sis senadors que han votat contra el projecte dictatorial. I entre aquests quaranta sis, alguns han parlat per la llibertat, com el professor Cicotti, historiador de Grècia, com Trifini, jurista eminent, com Albertini, antic director del "Corriere della Sera".

El Senat Italià es compon de 381 membres. El projecte ha estat votat per 161 vots, contra 46. Hi han hagut 174 abstencions i s'assegura que un cert nombre d'abstencionistes han abandonat la sala abans de la votació, en senyal de protesta. Com es veu, doncs, la majoria del Senat ha refusat de votar el projecte.

L'heroisme dels Quaranta Sis és admirable i ben digne del geni italià que és, gosaríem dir, un geni de llibertat.

Tanmateix, ni el valor de llur cor, ni el sentiment del geni de la seva raça, els hauria decidit als Quaranta Sis a ésser ardits contra la dictadura si no s'haguessin sentit impulsats per una corrent d'opinió pública, amagada, però real.

LA GARRIGA

Una comèdia d'èxit

El diumenge passat, 17 de maig, el mes de les Filles de Maria i d'altres filles—que tot s'ha de dir—es celebrà amb gran pompa l'èpilog de "L'obra dels Exercicis Espirituals" o "L'obra del Perseverant", que jo no hi entenc gaire amb això.

L'èpilog consistí en una assemblea que més aviat semblava un míting electoral.

Aquesta mascarada es celebrà a l'església, lloc que ells—els catòlics—consideren sagrat i que no haurien d'utilitzar per a semblants moixigangues. No es taparen cap dels altars, ni el major. Aquesta gent no respecta res; va a la seva.

Com si es tractés d'un ball, d'una rifa o d'una funció de teatre, es repartiren programes-anuncis. En l'assemblea (?) parlà—és un dir això de parlar—un tipus de La Escala, el qual en el programa s'anunciava així: "ex-àcrata i revolucionari". Podia afegir: "I, des d'ara, ase a perpetuïtat".

Ens divertim molt a La Garriga!

J. C.

Un reporter de "La Nau" ha tingut una conversa amb Santiago Rusiñol, durant el curs de la qual l'autor de "L'alegria que passa" exclamà "Ai, las!".

Ens juguem un peix que Rusiñol és incapaç de dir semblant cursileria. Més aviat creuríem que havia dit: "Ai, c.....!"

No us sembla que això d'"Ai, las!" ha de dir-se posant-se en actitud de collir una floreta?

••

El doctor Aguadé fa dies que sosté una campanya periodística contra l'excés de metges que patim a Catalunya.

Segueixi per aquest camí, que els malalts li agrairan.

••

La tragèdia de Passanant ha tingut un èpilog llastimós.

Civils i sometents, en nombre que passava de dos mil, van organitzar la caça del monstre humà per totes les contrades de la rodalia. I la tràgica expedició, que tenia un sentit de drama punyent, en comptes d'inspirar angoixa, va desvetllar la curiositat dels pagesos de les comarques veïnes, els quals es traslladaren a dotzenes i centenars al teatre dels esdeveniments, com si es tractés d'una festa major.

Per fi Marimón fou mort per un caporal del sometent, i amb ell baixà a la tomba el terrible secret de la seva inútil crueltat.

Era foll? No ho era? Aquest dubte tan banal en apariència, havia aixecat una frontera ben delimitada entre dretes i esquerres.

La gent de dreta, amb estranya unanimitat, deien que l'assassí de Passanant era un home amb tots els seus coneixements.

A l'esquerra ningú no dubtava de la seva follia.

Es què les esquerres no concebeixen que un home normal pugui ésser dolent per gust.

En canvi, les dretes, creuen que per a tenir males entranyes no és necessari ésser boig.

Són punts de vista que expliquen tota una ideologia... i tota una conducta.

••

A les Olimpíades d'Amsterdam, molta gent que es va quedar sense poder veure l'espectacle, va protestar en forma irada i es van escampar unes quantes trompades.

No deixa d'ésser una demostració de cultura... física, que és tot el contrari de l'altra cultura.

••

Un subjecte fa pocs dies va entrar a un "music-hall" del carrer Nou i promogué un fort aldarull, insultant tots els parroquians de la casa.

En ésser detingut per la seva conducta poc urbana, es revoltà contra els agents de l'autoritat i va maltractar-los d'obra.

¿Voleu dir que no era un enviat de les senyores que vetllen per la pública moralitat?

••

A França s'està lliurant una pintoresca batalla periodística entre Coty, famós perfumista i Director de "Le Figaro" i la majoria dels grans diaris d'informació.

Coty ha fundat un periòdic titulat "L'Ami du Peuple" i vol vendre'l a més bon preu que els altres, amb la qual cosa els grans "journals" es creuen greument perjudicats.

Davant l'ofensiva de què és objecte, Coty ha amenaçat amb investigar l'origen dels ingressos de la gran premsa parisenca, i si ho porta a cap serà curiós veure un perfumista posat a remoure el dipòsit que té França de males olors.

Sort que després deurà regar els carrers amb "Origan".

••

Uns exploradors anglesos han anat a Bolívia cercant un tresor que hom diu van enterrar els jesuïtes fa tres o quatre segles.

¿Voleu dir que no es tracta d'un "timo" de l'enterrament a l'engròs?

••

Un savi astrònom americà, després d'estudiar molt temps la naturalesa del planeta Marg dedueix que hi han una mena d'estadants tot estranys, que no tenen cap ni ossos.

Ben mirat, no ho és massa l'estrany, puix a la terra també es troba molta gent que no té cap ni centener.

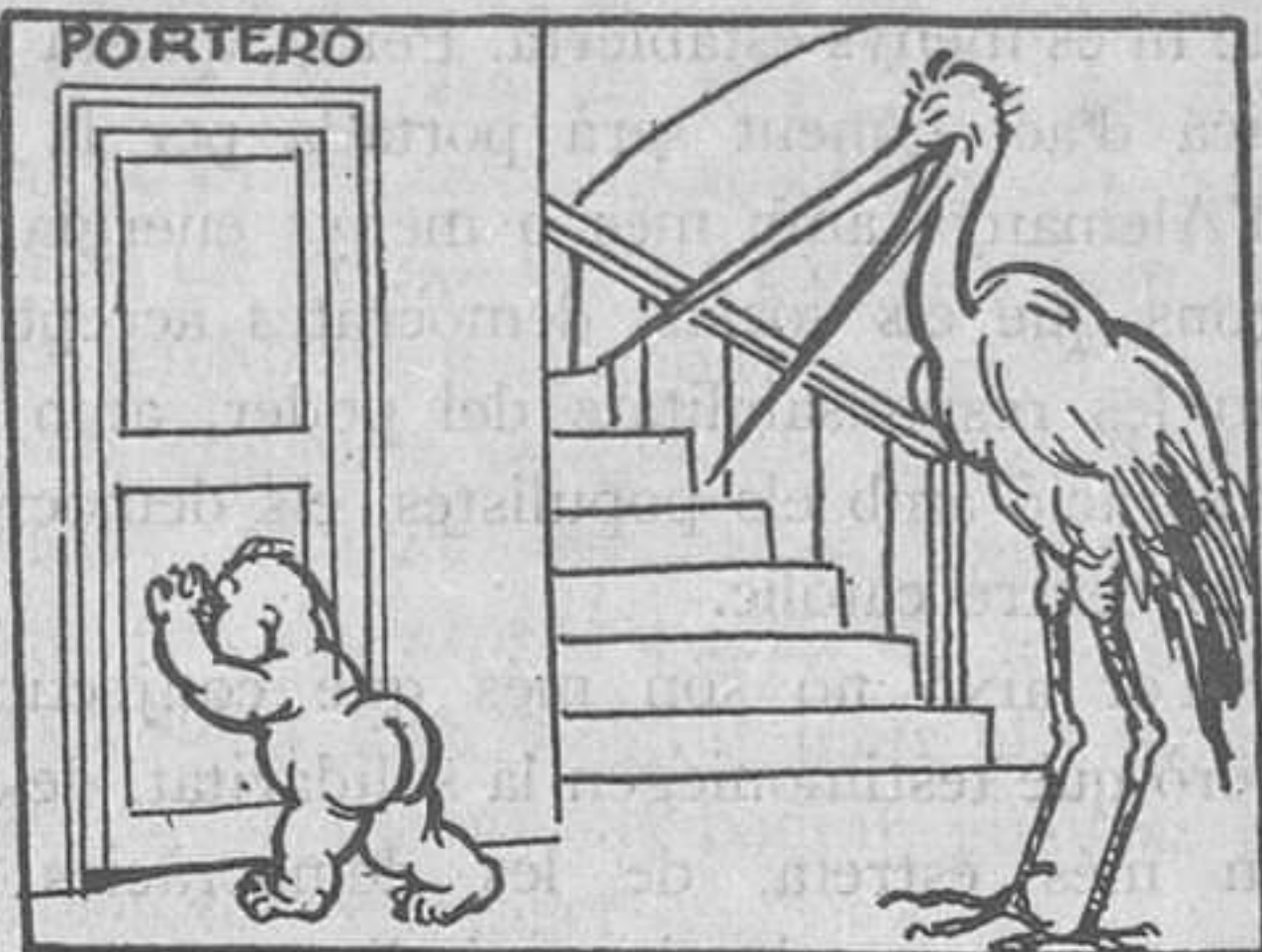
Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.

AUCA DEL BON FUTBOLISTA, O UN TOSSUT QUE ES PERD DE VISTA

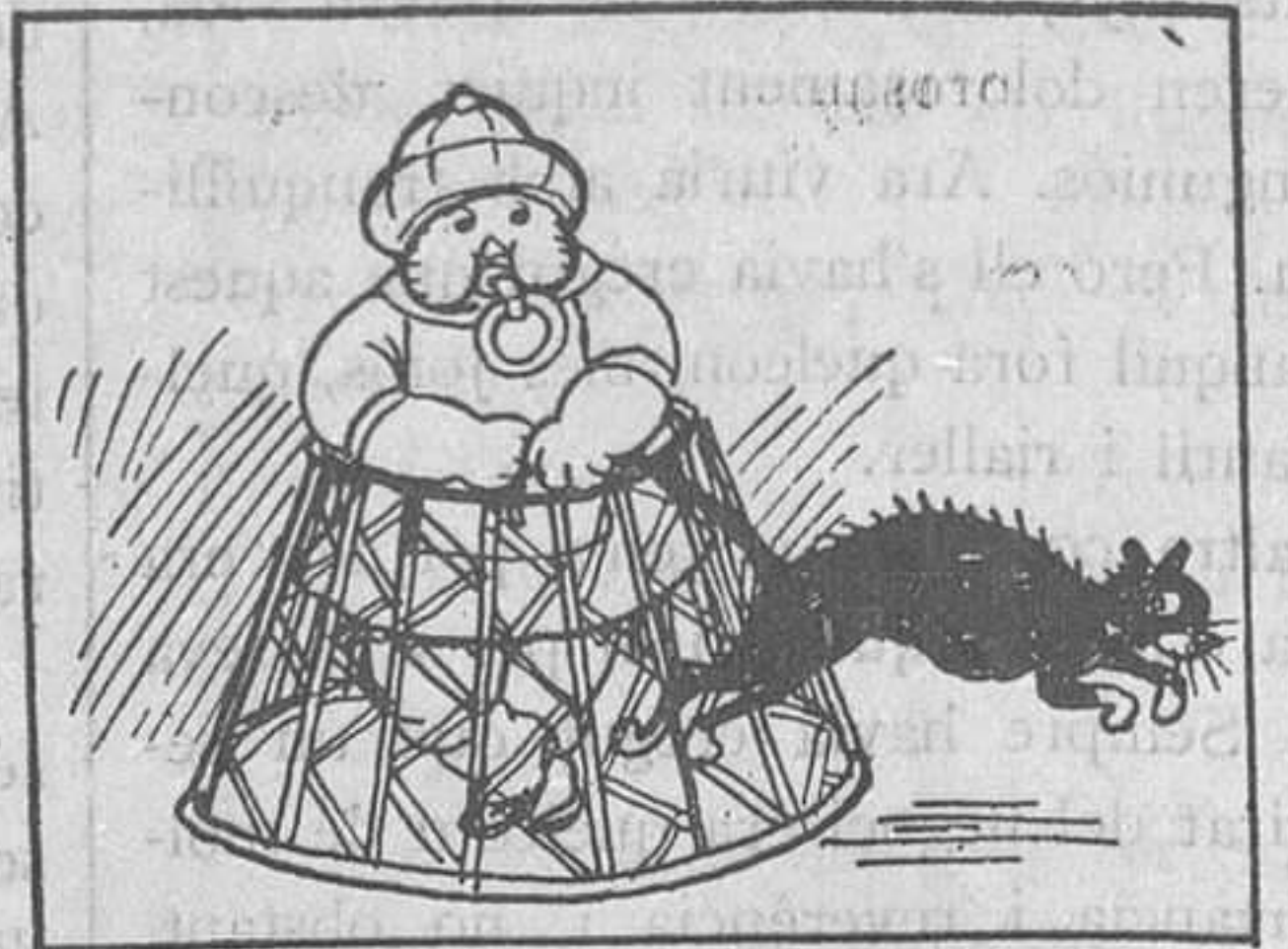
Nasqué el nostre bordegàs amb una pilota al braç.

I, és clar, aquell mateix dia trucava a una porteria.

Demostra sa afició xutant amb el biberó.

Encara no caminava i ja el gat d'ell s'espantava.

Com que era molt tarambana tot sovint feia campana.

El mestre li fa la guerra deixant-lo a l'extrema esquerra

Tan petit i ja somnia en ésser l'home del dia.

L'afició d'ell es denota en què sempre vol pilota.

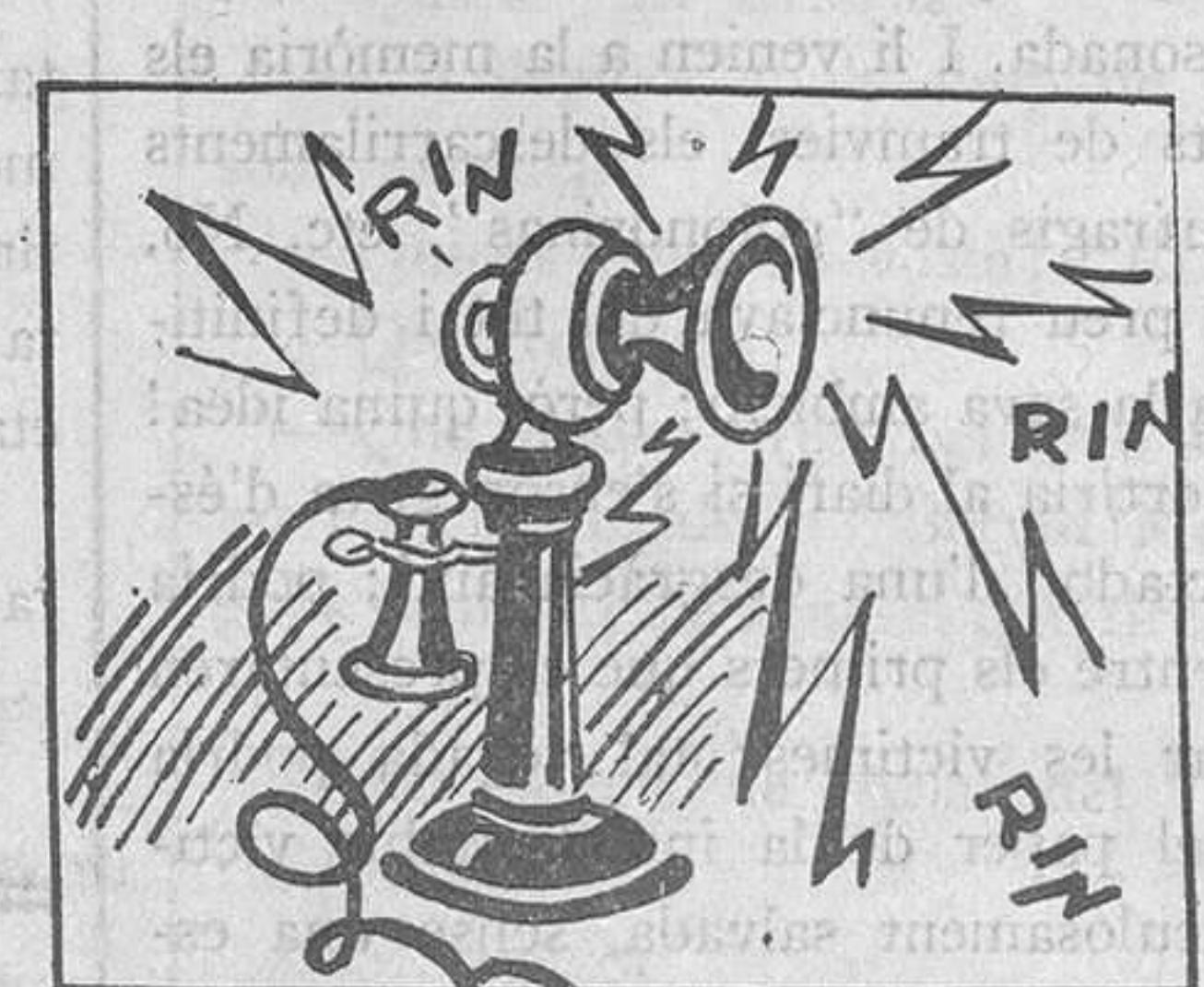
Obcecat per sa fallera de fer dones va al darrera.

Com que l'afició ja és vista pensen fer-lo futbolista.

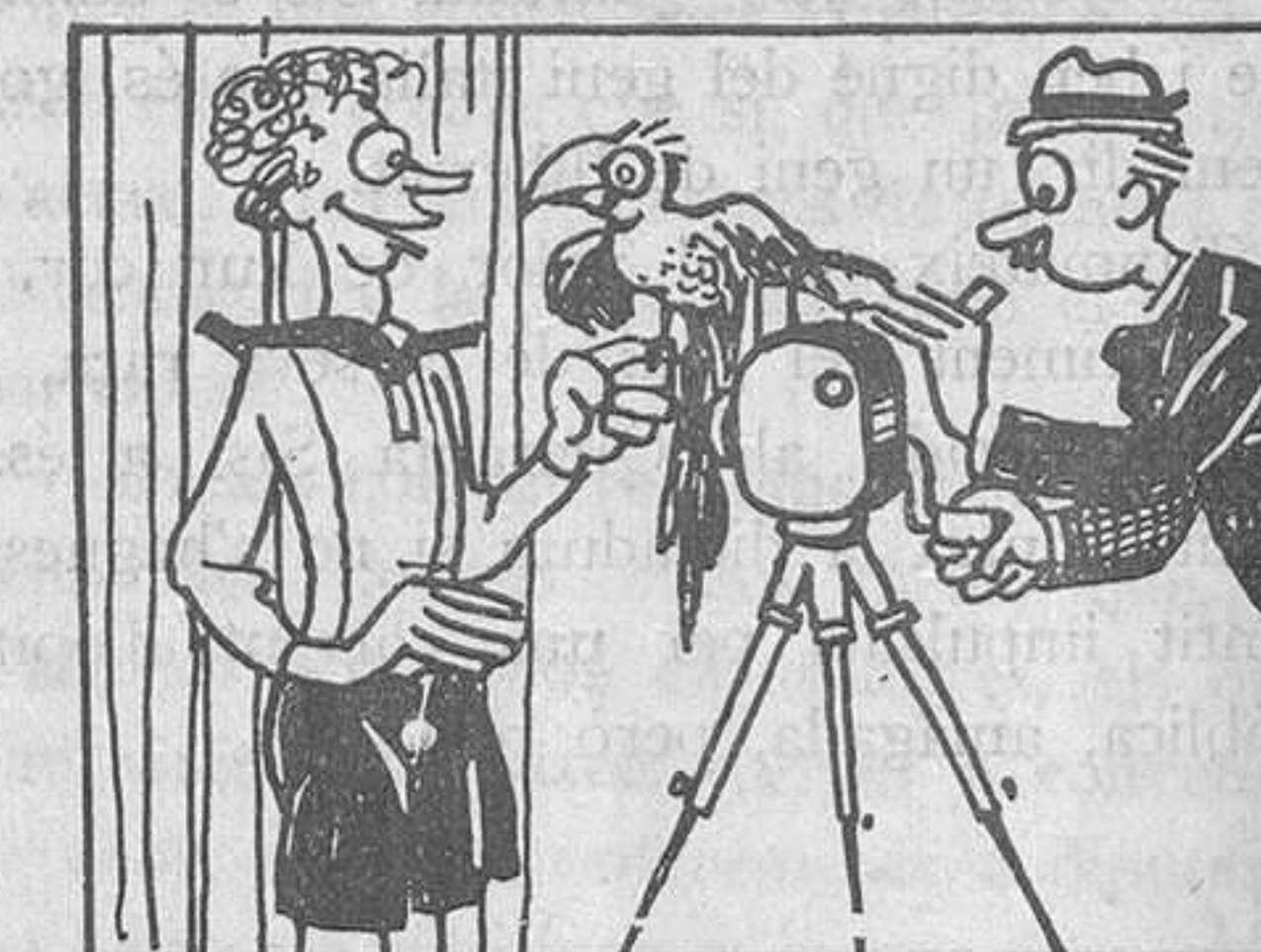
El dia del seu debut fa un esplèndid xut.

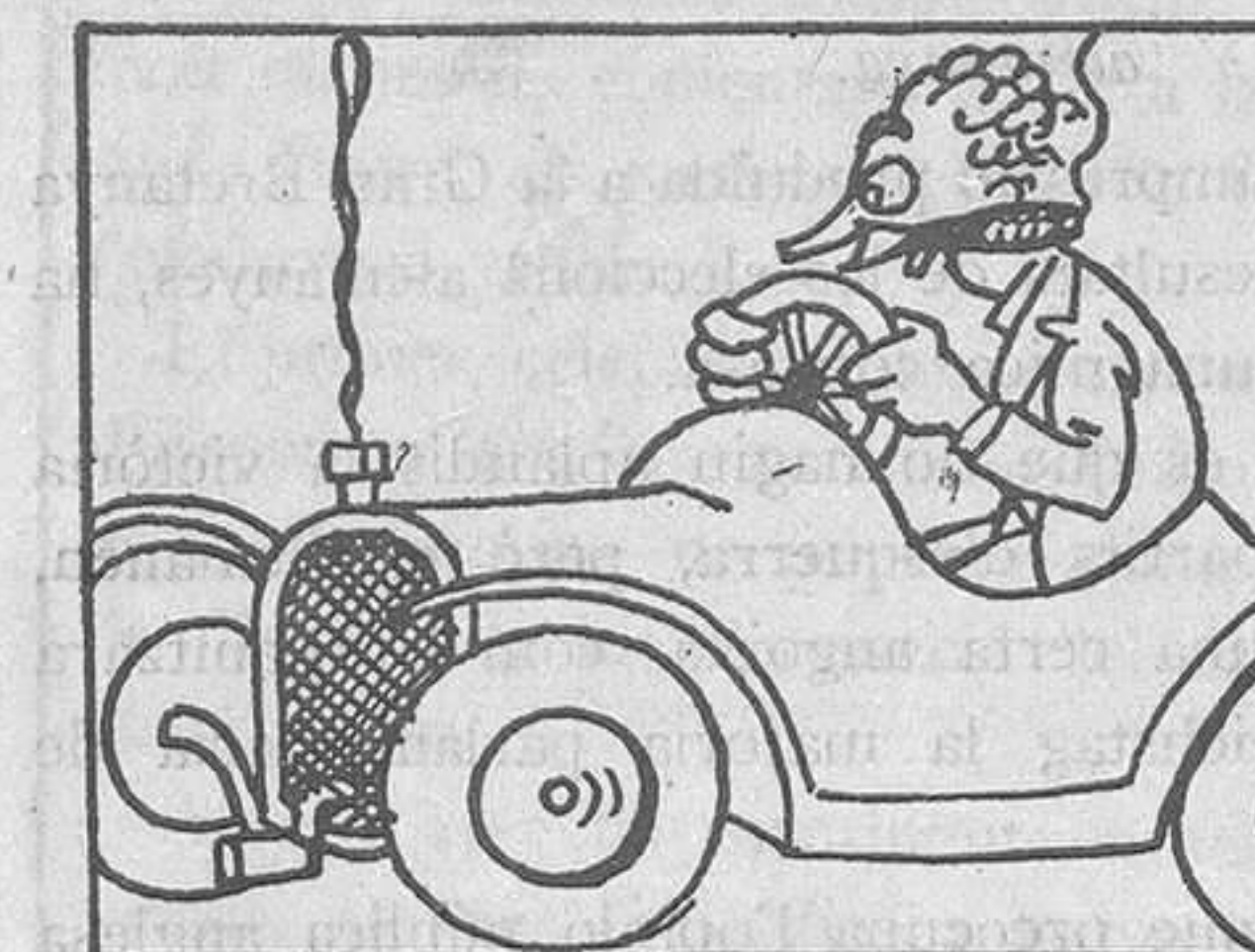
Ja aconsegueix la plus valia i hi han mil propostes al dia.

La gent el crida i l'aclama perquè és un home de fama.

Es fa retratar estil moro, en calçotets i amb un lloro.

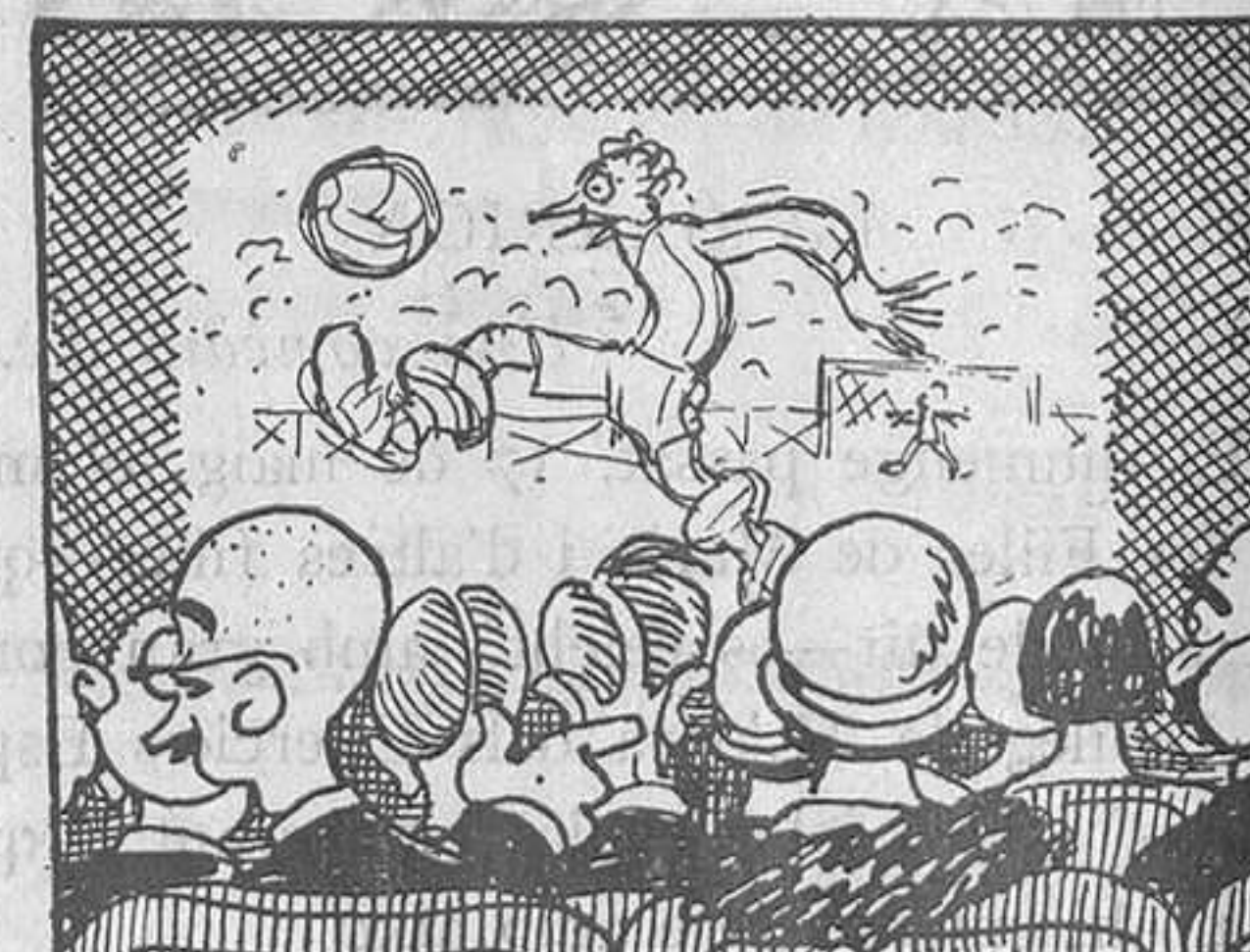
I, perduda la xaveta, Comença a tirar de veta.

Les que cerquen un marit el creuen un bon partit.

Es de totes admirat i per totes desitjat.

De la glòria en la canícula impressiona una pel·lícula.

I en un llibre que publica moltes facècies explica

En un partit d'emoció torna a causar sensació.

Però s'ha enfadat la gent i ell ha rebut de valent

Com que cal ser campió segueix tastant el torró.

A la lluita finalista la final és imprevista.

Però sempre, tal com sona, de tots triomfa el "Barcelona".